

Виконав:

Микола ПОЖИДАЄВ

старший викладач кафедри спеціальної

фізичної підготовки

Дніпропетровського державного університету

внутрішніх справ

Бойові мистецтва як частина спеціальної підготовки

У бойових системах світу є деякі відмінності в змісті і методикою засвоєння техніко-тактичних дій. Значна частина вправ східних бойових мистецтв є імітацію бою з уявним супротивником. Вправи ці проводяться зі зброєю і без зброї, з використанням підручних предметів. Основним їх ознакою є одиночна демонстрація, що відносить їх до вправам демонстративної спрямованості, які розвивають самовираження, але ніяк не самоствердження, що сприяє перемозі в єдиноборстві [4].

Інша значна частина вправ передбачає захист незброєного бійця проти озброєного супротивника, що відносить їх до вправ умовного єдиноборства [4, с. 23] і не забезпечує прищеплення якостей бійця, необхідних в реальному бою. Це обумовлюється тим, що при всіх рівних якостях двох протиборці, при однаковій ступеня навченості володіння одним з них якою-небудь зброєю ставить іншого в свідомо програшне становище. Третя частина вправ бойових мистецтв також не носить характеру протиборств, оскільки імітує бій на відстані двох або півтора дистанцій. До них можна віднести і бої каратистів без контакту, але на дистанції, що дозволяє нанести удар [1; 2]. Ці форми вправ розвивають здатність діяти в складних, важко прогнозованих ситуаціях, але по психологічному навантаженню можуть ставитися тільки до спортивних ігор.

І, нарешті, четверта частина вправ відноситься безпосередньо до єдиноборств. ці вправи представлені найбільш поширеним на Південному Сході видом контактного єдиноборства - боротьбою дзюдо, напівконтактному (ударними) вправами карате-до, таеквондо, тайським боксом [5; 6].

Японці, ознайомившись з прийомами рукопашного бою в епоху Відродження, порахували, що в XVI ст. європейці були знайомі з джиу-джитсу [11]. Однак в XVI в. Європа ще не знала про існування такої країни, як Японія.

Цей факт і дані з бойових мистецтв Заходу свідчать про те, що техніка самозахисту, рукопашного бою була в принципі однакова і на Сході і на Заході. Вся справа в майстерно поставленій рекламі. В даний час в таких країнах, як США, в процесі бойової підготовки використовуються системи з виживання, вільної і іншим видам боротьби, партизанські вправи. Рукопашний бій виділений в спеціальний предмет бойової підготовки. Використовуються колективні воєнізовані ігри.

Характерним прикладом поліцейської системи рукопашного бою є комплекс рукопашного бою, який використовується в даний час в українській поліції, який включає:

- 1) захисно-контратакуючі дії від ударів рукою (прямого, зверху, збоку);
- 2) захисно-контратакуючі дії від ударів ногою (знизу, збоку);
- 3) захисно-контратакуючі дії від ударів палицею (зверху, збоку, з розмаху, стусаном);
- 4) захисно-контратакуючі дії від ударів ножем (прямого, зверху, знизу, збоку);
- 5) звільнення від захоплень (одягу на грудях, тулуба спереду без рук і з руками, тулуба без рук і з руками ззаду);
- 6) обеззброєння (при спробі дістати зброю з кишені брюк, при спробі дістати зброю з внутрішньої кишені піджака, при загрозі пістолетом в упор спереду).

В силу специфіки службової діяльності співробітників МВС вогнепальну зброю найчастіше використовувати неможливо або неправомірно. Як правило, злочинець повинен бути не вбитий, а затриманий і відконвойований в правоохоронні органи. У зв'язку з цим існують останнім часом розмови про висунення на перший план вогневої підготовки та зниженні значущості самозахисту не мають під собою підстав. Навіть в умовах армійських бойових дій, особливо в населених пунктах, володіння рукопашним боєм і самозахистом життєво необхідно. У відповідності з керівними документами МВС України спрямованість фізичної підготовки в навчальних закладах та підрозділах МВС залежить від специфіки роду їх діяльності (оперативна, патрульно-постова служби, пожежна служба та ін.). Однак спеціальна фізична підготовка в будь-якому випадку містить у собі розділ самозахисту без зброї.

На закінчення відзначимо, що в бойових спеціальних системах різних країн є однакове прагнення для поліції розробляти прийоми на затримання, а для армійських підрозділів - на поразку. Незважаючи на відмінності в методиці підготовки, все приходять до однієї і тієї ж мети.

Список використаної літератури

1. Habersetzer R. Karate-do. Paris, 1976.
2. Oyama M. This is Karate. Tokyo; San Francisco, 1965.
3. Yamaguchi N.G. The fundamentals of Ohara Gjgu-Ryu Karate. Los Angeles, California, 1975.
4. Дзюдо. Система и борьба: учеб. для СДЮШОР, спортивных факультетов педагогических институтов, техникумов физической культуры и училищ спортивного резерва Ю.А. Шулики. Ростов н/Д, 2006.
5. Ашкинази С., Горелов А., Цед Н., Утенко В. Обучение рукопашному бою в армиях Северной Кореи, Китая и Израиля Русское боевое искусство. СПб., 2000.
6. Эссинк Х. Дзю-до. М., 1974.
7. Abe I. Judo. Brussel, 1968.
8. Иванов А.Л. Кикбоксинг. Киев, 1994.
9. Андреев В.М. Борьба самбо. М., 1961.
10. Андреев В.М., Чумаков В.М. Борьба самбо 1967.
11. Лукашев М. Истоки европейского рукопашного боя КЭМПО. 1994. № 5.
12. Бокс: И.П. Дегтярева. М., 1979.
13. Тарас А. Французский бокс сават. Минск, 1997.
14. Полетика В.К., Примаков Б.В., Соболев С.Н. Рукопашный бой 1985.
15. Ефремов Е.П. Рукопашный бой. Петропавловск-Камчатский, 1990.
16. Жуков А.Г., Тихонов В.А., Шмелев О.А. Боевое самбо. Жуковск, 1999.